

De macht en de glorie, waarvan zij genoten en waarvan zij nog meer droomden, was in één slag vernietigd.

Zij waren weer even arm, als toen zij den voet in Frankrijk aan wal zetten. Zelfs moest Letizia al heel gauw weer om ondersteuning bij de stedelijke regeering van Marseille aankloppen.

(Wordt vervolgd).

C. A. K.

HET VERLANGEN.

Ik ben nog maar een vreemde geur,
Die door de hooge luchten vliegt,
Vogel in hemels nest gewiegd,
Die nederdaalt in schemers treur.
Ik ben een wonderzoet geneur
Dat men aldoor en zachtjes kweelt,
Versleten droefheid, die verveelt
Hooft men ze zingen aan de deur.
En plotsling stort ik mij in 't bloed
En woel en wentel door het hart,
En stijg de lippen toe als gloed,
En maak de handen koud, verward.
En weet niet wat ik worden wil,
Of hemelvreugd, of hellepijn.
Dan rijst ik boven alls: stil,
En ben: de wensch bemind te zijn.

WILLEM DE MÉRODE.

VAN BOEKEN.

De Slotvrouw van Westwoude door A. van Hoogstraten-Schoch. Uitgave van J. H. Kok te Kampen.

Tegen den stroom op door Jo van Ammers-Küller. Uitgave van H. D. Tjeenk Willink & Zoon te Haarlem.

II.

Een christelijk schrijfster behoeft in haar boek niet telkens en telkens een klein leekepreekje te houden. Heelemaal niet. Dat doet mevrouw Van Hoogstraten—Schoch ook niet en toch is haar boek een echt christelijk boek. Het Christendom moet er niet opgeplakt zijn, maar het moet er *in* zitten en een christelijk schrijfster, levend uit haar christelijk levensbeginsel, moet als vanzelf, ongedwongen, zonder dat zij het er om doet, ook in haar boek laten uitkomen het beginsel, waaruit zij leeft. Als *christelijk* boek nu bevelen wij „De slotvrouw van Westwoude” van ganscher harte aan.

Als zoodanig kunnen we echter „Tegen den Stroom op” niet aanbevelen, want christelijk is het niet, integendeel. Van de hoogste belangen van een arme menschenziel wordt opzettelijk gezwegen, van een strijden tegen de zonde wordt niet gesproken.

Aafke, een bakkersdochter, is, als 't er op aankomt, toch maar een zelfzuchtig wezentje.

Na den dood van haar vader moet zij haar eigen weg zoeken, en dat doet zij dan ook, flink en handig. 't Vooruitkomen in de wereld is haar ideaal; iets hoogers kent zij niet.

Zij schaamt zich voor haar armoede; ziet hoog op tegen den rijkdom. Zooals zij, als kind, afgunstig, tuurt naar het groote heerenhuis, zoo kijkt zij later, groot geworden, afgunstig naar allen, die 't beter hebben als zij.

't Gelukt haar straks, een goede betrekking te krijgen; 't meisje uit het heerenhuis van vroeger weet zij te helpen en 't slot van 't boek doet ons vermoeden, dat zij de vrouw zal worden van een ongelukkig man.

Toch wel onzelfzuchtig, nietwaar? Neen, zeker niet, want Aafke meent in dit huwelijk haar geluk te vinden. Ook zóó is 't haar nog om zichzelf te doen.

Zeker, zoo wil de schrijfster het ons niet doen gelooven, maar zoo *voelen* wij het.

Daar komt bij, dat mevrouw van Ammers—Küller in haar boek toestanden teekent, waarmee wij onze jonge meisjes 't liefst maar geen kennis willen laten maken. En waarom moeten er vloeken in „Tegen den Stroom op” voorkomen?

Zou het niet goed zijn, dat mevrouw Van Ammers—Küller ook eens rekening ging houden met onze *christelijke* jonge meisjes?

't Spijt ons, dat wij dit boek ter lezing niet kunnen aanbevelen. 't Staat litterair zooveel hooger als het boek van mevrouw Van Hoogstraten—Schoch.

De handelende personen in „Tegen den Stroom op” zijn werkelijk *menschen*, die spreken en doen naar eigen aard en aanleg. Wat denkt ge b.v. van het bakkerskind, dat met een pop doet, zooals zij moeder met het kleine broertje heeft zien doen?

Hoor maar eens. De pop moet slapen.

„Het slapen lukte niet dadelijk. De zuigeling moest, na even te hebben neergelegen, nogmaals opgetild, gestust, gewiegd, en eerst na lang zorgen bleek hij te willen slapen, werden de gordijntjes dichtgetrokken, het dekentje nog eens zorgvuldig ingestopt.

„Als-ie nou maar doorzet”, zei Aafke met den voldanen en opgeluchten glimlach, waarmee moeder zich op zulk een oogenblik af kon wenden van Daantjes wieg.”

Kostelijk, nietwaar?

Zoo goed is dit boek echter niet altijd.

Soms laat de schrijfster Aafke iets zien, wat ze *als kind* zeker niet gezien heeft. Zoo komt Aafke *als kind* bij het groote heerenhuis. En dan heet het:

„Reeds waren er op het grijs-steenen terras bonte kussens op de witgelakte stoelen te onderscheiden, evenals een kleurig bloempatroon op de dunne gordijnen, die zacht deinden voor de wijdropengeslagen vensters. Weliswaar verloor het huis, van dichterbij gezien, wat van zijn sprookjestoover, nu twee der vensters in den zijvleugel tot de keuken bleken te behooren en voor één er van dikke Jans uit een kopje slurpte, met een grooten bril op haar gedeukten neus en den halsboord van 'r blauwe japon voor de hitte wat opengezet; doch aan de andere zij, onder het schemerverwul van de marqui-